

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik

w sprawie ze skargi P. M. i M. M.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.

I ACz 750/23,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 6 listopada 2024 r.,

1. odrzuca skargę;

**2. nakazuje zwrócić ze środków Skarbu Państwa - Sądu
Najwyższego na rzecz każdego ze skarżących z osobna: P. M.
oraz M. M., kwoty po 200 zł uiszczone tytułem opłat od skargi.**

UZASADNIENIE

Pismem z 5 czerwca 2024 r. P. M. oraz M. M. (dalej jako: „Skarżący”),
reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika, złożyli skargę na
przewlekłość postępowania sądowego prowadzonego przez Sąd Apelacyjny
w Warszawie w sprawie o sygn. I ACz 750/23.

Powyższe postępowanie zostało wszczęte w związku z wniesieniem przez
Skarżących zażalenia od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z 10 lipca
2023 r. wydanego w przedmiocie wniosku o udzielenie zabezpieczenia powództwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Natomiast w myśl art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

Przepisy ustawy o skardze na przewlekłość nie przewidują możliwości wniesienia tej skargi w postępowaniu wpadkowym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego od dawna formułuje się pogląd, że przez „tok postępowania w sprawie” w znaczeniu przyjętym w art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, należy rozumieć „postępowanie co do istoty sprawy” a nie postępowanie zażaleniowe jako incydentalne (uboczne), którego bieg nie powoduje „przejścia” rozpoznania istoty sprawy do sądu wyższej instancji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 listopada 2012 r., KSP 15/12; 24 września 2014 r., III SPP 206/14; 13 listopada 2014 r., III SPP 227/14; 16 czerwca 2015 r., III SPP 12/15; 10 stycznia 2017 r., III SPP 65/16; 18 czerwca 2021 r., I NSP 39/21; 6 września 2023 r., I NSP 10/23). To oznacza, że niedopuszczalna jest skarga na przewlekłość postępowania zażaleniowego jako postępowania incydentalnego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 13 listopada 2014 r., III SPP 227/14; 18 czerwca 2021 r., I NSP 39/21).

Przenosząc powyższe na realia rozpoznawanej sprawy, Sąd Najwyższy ustalił, że Skarżący domagają się stwierdzenia przewlekłości postępowania zażaleniowego przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie, którego przedmiotem jest

(było) postanowienie o odmowie udzielenia zabezpieczenia. W takim stanie rzeczy nie ulega wątpliwości, że postępowanie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia ma charakter incydentalny i z tej racji nie jest objęte ustawą o skardze na przewlekłość, zaś wniesiona skarga podlega odrzuceniu.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że Sąd Apelacyjny w Warszawie rozpoznał zażalenie Skarżących postanowieniem z 20 sierpnia 2024 r. (k. 421 akt zasadniczych sprawy).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 395 § 1 w zw. z art. 397 § 1¹ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł, jak w sentencji.

Na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość nakazano zwrócić ze środków Skarbu Państwa – Sądu Najwyższego na rzecz każdego ze Skarżących z osobna: P. M. oraz M. M., kwoty po 200 zł uiszczone tytułem opłat od skargi.

[SOP]

r.g.